

http://nbuv.gov.ua/UJRN/0peddysk_2012_12_74.

9. Фіцула М.М. Педагогіка [Електронний ресурс] / М.М. Фіцула. – Режим доступу : http://pidruchniki.ws/1038011334946/pedagogika/osnovni_etapi_rozvitku_pedagogiki
10. Философский энциклопедический словарь / Е.Ф. Губский, Г.В. Ковалева, В.А. Лутченко. – М. : ИНФРА-М, 2002. – 576 с.
11. Фролов И.Т. Философский словарь / И.Т. Фролов. – М. : Республика, 2001. – 719 с. (7-е издание, переработанное и дополненное).

Задорожня-Княгницкая Л.В.
УПРАВЛЕНЧЕСКАЯ ДЕОНТОЛОГИЯ В СФЕРЕ ОБРАЗОВАНИЯ:
НАУЧНО-ПЕДАГОГИЧЕСКИЙ ДИСКУРС

В статье обоснована необходимость выделения управленческой деонтологии в отдельную отрасль этического знания. Дано определение управленческой деонтологии как прикладной науки и, одновременно, междисциплинарной области знаний, изучающей особенности формирования и механизмы функционирования принципов и морально-этических норм в сфере управления учебным заведением, выполняющей роль регулятора профессионального поведения руководителя в его управленческой деятельности. Обоснован категориальный аппарат управленческой деонтологии.

Ключевые слова: управленческая деонтологія, керівник ученого закладу, етична наука, міждисциплінарна область знань, деонтологічні категорії.

Zadorozhna-Knyagnitska L.V.
MANAGEMENT DEONTOLOGY IN THE SPHERE OF EDUCATION:
SCIENTIFIC PEDAGOGICAL DISCOURSE

The necessity of allocation of the management deontology in a separate area of ethical knowledge is substantiated in the article. Philosophical approaches to the deontological science essence disclosure are analysed. Definitions of the management deontology as an applied science on the one hand, and interdisciplinary area of knowledge that explores the features of formation and functioning mechanisms of principles and moral standards in the field of educational institution administration, acts as a regulator of manager professional conduct in his administrative activity, on the other hand, are given. A complex of basic provisions for the theoretical and methodological substantiation of the management deontology has been formulated:

1. The management deontology has all the features of science: it is the system of reliable, the most significant knowledge; it is a branch of human activity, complex social institution, which emerged during the division of labour; it has its object (management activities) and subject (the behaviour of the manager within his professional activity).

2. The disclosure of the relations between ethics and management deontology is a fundamental question of its allocation as a separate branch of scientific knowledge. Professional ethics is the basis of deontology that transfers compliance of moral standards into practice, considers the behaviour in professional area through the concept of duty, appropriate professional attitude to the participants of the working process.

3. Historically deontological issues in the sphere of education were not considered within the ethics area, but in the field of pedagogy, schooling and management of educational institutions, that reflect specific requirements to the headmaster during different historical periods. Thus, it can be considered as propaedeutic chapter of the education management theory.

4. The sources of the management deontology are professional ethics, which serves as an internal imperative of the head of an educational institution conduct, and law, that acts as an external imperative and is implemented through the legal framework of the institution in general and its headmaster in particular.

Categorical apparatus of the management deontology was grounded.

Key words: management deontology, the head of an educational institution, ethical science, interdisciplinary field of knowledge, deontological categories.

Подано до редакції 15.03.2017.

УДК 378.147:72

© 2017

Кайдановська О.О.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ХУДОЖНЬОГО ПІЗНАННЯ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ АРХІТЕКТОРІВ

У статті розглядається проблема структуризації теоретичних основ художнього компоненту змісту архітектурної освіти. Професійна підготовка архітекторів у вищих навчальних закладах становить системну цілісність завдяки природній єдності загального, особливого та індивідуального рівнів художнього пізнання: у становленні світогляду та художньої культури особистості у синтезі емоційних та раціональних процесів; у фаховій спрямованості навчання як інструменту неперервного професійного зростання; у вихованні образотворчої креативності студентів.

Ключові слова: професійна підготовка архітекторів, художнє пізнання, художня культура, компетентність, креативність.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Зростання ролі архітектури у суспільному прогресі, запити ринку праці актуалізують проблему забезпечення якості професійної підготовки майбутніх архітекторів. Комплекс кваліфікаційних вимог до фахівців галузі передбачає глибоку професійну компетентність випускників, де переважаючими є компетенції у сфері культури та мистецтва – усвідомлення соціального призначення архітектора, готовність берегти культурні цінності, спроможність аналізувати й оцінювати досягнення національної, європейської та світової науки й культури, орієнтуватися в культурному й духовному контексті сучасного суспільства, здатність винаходити і реалізовувати новітні творчі ідеї. Вважаємо, що продуктивність

архітектурної освіти зростатиме, якщо процес підготовки ґрунтуватиметься на інтегративній єдності загального, особливого та індивідуального рівнів пізнання художніх основ архітектурної професії, що забезпечить готовність випускників до плідної праці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми...

Вивчення проблеми теоретичних основ мистецького пізнання у професійній підготовці архітекторів спирається на результати науково-педагогічних пошуків у сфері професійного навчання фахівців (С. Архангельський, С. Батишев, А. Беляєва, Р. Вернидуб, В. Галузинський, О. Глузман, В. Загв'язинський, Г. Козлакова, З. Курлянд, В. Кушнір, О. Мещанінов, Н. Ничкало, А. Нісімчук, М. Фіцула та ін.), зокрема при формуванні професійної компетентності фахівців (Н. Гузій, І. Драч, І. Зимня, О. Пометун, О. Савченко Л. Хоружа), науково-психологічні напрацювання щодо творчого розвитку індивіда (І. Бех, Д. Богоявленська, О. Леонтьєв, В. Моляко, К. Платонов, В. Рибалка, В. Роменець, С. Сисоєва), постулати теорії естетичного виховання (В. Бутенко, А. Бакушинський, Л. Виготський, М. Верб, І. Зязюн, Л. Коваль, В. Кузін, Б. Неменський, А. Макаренко, В. Сухомлинський, Г. Шевченко, Б. Юсов, П. Якобсон), новітні технології мистецького навчання (О. Белкіна, С. Коновець, Н.М. Лещенко, О. Любарська, Л. Масол, В. Орлов, О. Отич, Г. Падалка, Т. Рейзенкінд, О. Ростовський, О. Рудницька, Н. Миропольська, О. Шевнюк, О. Щолокова) та архітектурної підготовки (Б. Бархін, Г. Гребенюк, О. Іконіков, С. Карпова, Д. Мелодинський, О. Степанов, Н. Шаповал, С. Шубович та ін.), які окреслили вихідні теоретико-методичні позиції.

Важливими орієнтирами постали художньо-культурологічні праці М. Заковича, Л. Левчук, Ю. Легенького, Ю. Павленка, постулати методології та теорії мистецтвознавства (Ю. Афанасьєв, Б. Віппер, Л. Закс, А. Зись, Л. Столович), матеріали з історії розвитку класичної мистецької освіти (Є. Антонович, Є. Белютін, Н. Молева, М. Ростовцев) та розбудови системи європейської та вітчизняної архітектурної підготовки (Т. Ковальчук, І. Ніколаєв, О. Пасічник, С. Хан-Магомєдов, В. Чепелик).

Формулювання цілей статті... Мета статті полягала у структуризації теоретичних основ художнього компоненту змісту архітектурної освіти.

Виклад основного матеріалу дослідження... Важливими у архітектурній освіті виділимо естетико-культурні аспекти підготовки студентів, як її ціль і результат, так і як сам процес здобуття ними поліхудожніх знань та вмій. Інтегративна єдність педагогічних цілей, відповідних технологій навчання покликані формувати художню культуру студентів, необхідні професійні компетенції, творчий досвід та креативність, що слугує умовою, методом та інструментарієм пошуку естетично досконалих архітектурних рішень. З одного боку, ця складова покликана комплексно вирішувати цілі естетичного виховання, культурологічної освіти, збагачення духовного світу студентів, з іншої сторони, вона є функціонально необхідним апаратом професійних дій та провідним засобом становлення індивідуального творчого методу зодчого.

Звідси, професійна підготовка архітекторів у вищих навчальних закладах набуватиме системної цілісності й неперервності процесу її здійснення завдяки природній єдності загального, особливого та індивідуального рівнів художнього пізнання – надалі більш предметно розглянемо кожен з них відповідно до завдань фахової архітектурної освіти.

На ступені загального художнього пізнання представимо найширше трактування професійної підготовки як феномена культури у цілісності процесів загальнокультурного і професійно-художнього становлення особистості сучасного архітектора. Він повинен мати широкий гуманістичний світогляд, бути здатним творити у полікультурному середовищі, розуміти культурні традиції свого народу і ставитись з повагою до інших форм художньої культури та духовного буття людства. Визначальним є саме художній аспект, який зумовлює трансляцію художнього світогляду та знань, суспільних естетичних норм, творчих принципів діяльності у комплекс професійно вагомих якостей фахівця. Це принципово заперечує традиційне вивчення мистецтва у сумі історичних даних та виробничих графічних навичок на користь нового рівня художньої освіти студентів-архітекторів.

Особливої уваги потребує формування естетичних потреб, естетичної та ціннісної свідомості особи [3; 5; 6], «формування естетичного ставлення людини до дійсності, за допомогою якого виробляється орієнтація особистості в світі естетичних цінностей та одночасно – здібність людини до естетичного сприймання і переживання, естетичний смак та ідеал, здатність до творчості за законами краси, до створення естетичних цінностей у мистецтві, у праці та побуті, вчинках і поведінці» [1, с. 13], розвиток почуттєво-емоційної сфери людини, зокрема, уяви, інтуїції як засад творчої діяльності у естетичному вихованні студента як гармонійно розвиненої особистості.

Визнаним результатом естетичного виховання є формування художньої культури особистості, яка вбирає досвід специфічного освоєння світу у множині ціннісних відношень та зумовлює всі види взаємодії студентів із мистецтвом, як «системи принципів, поглядів, цінностей, ідеалів та переконань, які визначають ставлення людини до дійсності, загальне усвідомлення нею світу, а також її життєві позиції та програми діяльності» [7, с. 32], уособленої у двох взаємопов'язаних компонентах – здатності до опанування естетичних цінностей культури та

здібності самостійного творення. Вона містить поліхудожню ерудованість; художній світогляд, естетичні потреби, інтереси, смаки; професійну майстерність; естетичні погляди та ідеали як цілі та критерії оцінки діяльності студентів-архітекторів.

Зважаючи на результати наукових розвідок, проявами та складовими естетичної культури особи є художньо-естетичний смак, як «система почуттєво-раціональних переваг особистості, що виростають на основі соціально детермінованих уявлень кожного індивіда про прекрасне, і які спонукають його до активної життєдіяльності, близької до ідеалу [4, с. 104], естетична позиція особистості, що виробляється в процесі освоєння і засвоєння естетичної свідомості суспільства й осмислювання власних взаємин зі світом (С. Гольдентрихт), суб'єктивна емоційна оцінка творів мистецтва і явищ дійсності (П. Якобсон). Визнання Г. Падалкою естетичного оцінювання компонентом мистецького навчання як процесу і результату встановлення значущості предметів і явищ, що оточують людину, з позицій її уявлень про прекрасне [4] та визначена О. Рудницькою інтеграція емоційних та раціональних процесів, емоційного переживання та мислення у трьох ступенях (чуттєвому сприйнятті зорової інформації; аналізі виразно-сислового значення художньої мови; інтерпретації образного змісту мистецького твору) [5, с. 55] відповідає сутності художньої творчості в архітектурі та актуалізує вагомість художнього сприйняття для студентів архітектурних спеціальностей.

Таким чином, професійна підготовка майбутніх архітекторів на ступені загального пізнання реалізується в усіх розглянутих аспектах мистецького навчання у контексті формування цілісної професійної художньої культури як мотивації до освоєння духовних, художньо-естетичних, етичних цінностей цивілізації, набуванні універсального поліхудожнього знання, що базується на способах цілісного сприйняття та усвідомлення композиційної сутності суспільних та мистецьких явищ і слугує передумовою формування готовності майбутніх фахівців до творчої самореалізації у просторі культури.

Ступінь *особливого пізнання* відображає специфіку архітектурної творчості у трансформуванні художньо-естетичного досвіду культури щодо виховання здатності створювати гармонійне середовище життя людини за законами краси. Таке фахове трактування перетворює художню навчальну діяльність у засіб пошуку і реалізації архітектурного задуму, дієвий інструмент неперервного професійного зростання, становлення художньої компетентності фахівців як сукупності якостей, що становлять передумову повноцінної участі суб'єкта в універсальному процесі художнього формотворення [2].

Теорією і практикою художнього навчання доведено, що під час пошуку композиційних рішень формується аналітичне просторове мислення студентів завдяки синтезу художніх знань, свідомому вибору оптимального методу зображення, співставленню ескізних варіантів, критеріальній оцінці художніх творів, задатками чого є досконалість зорового аналізатора та сенсорні якості художника. Водночас, важливим є розвиток образного мислення, художньої уяви, зорової пам'яті, асоціативності, фантазії у відтворенні зв'язків уявних образів зі сприйняттям, почуттями, волею, що важливо при становленні творчої індивідуальності архітектора.

Першоосновою архітектурної творчості є знання категорій та законів композиції, які визначають характер сприйняття краси та гармонії реальних і уявних форм; зумовлюють прочитання композиційної структури природних об'єктів, мистецьких та архітектурних творів і створення нових художніх образів (І. Араухо, А. Іконніков, Д. Мелодинський), а вміння композиційного моделювання слугують умовою продуктивного архітектурного пошуку та побудови графічних зображень.

Отже, на ступені особливого пізнання художніх основ архітектурної професії передбачаємо розвиток спеціальної компетентності, яка полягає у вільному володінні універсальними категоріями та законами композиції, відтворенні їх візуальною мовою графіки та пластики й зумовлює здатність до продуктивного застосування інтегрованої сукупності набутого образотворчого досвіду в усіх видах архітектурної творчості та професійного спілкування.

Основоположним виміром та передумовою готовності до архітектурної творчості визначимо образотворчу грамотність (Г. Беда, М. Кириченко, В. Кузін) в інтеграції художніх знань та практичних умінь студентів, які уособлюють здатність мислити мовою мистецтва, володіння методикою і технікою різних видів мистецтва, вміння вербального вираження змісту твору і власних почуттів. Зокрема, теоретичний аспект образотворчої грамотності передбачає активний діалог з надбаннями світової та національної художньої культури, виховання здібності сприймати, аналізувати та відтворювати художні явища і архітектурні об'єкти, цілісність складових естетичної свідомості та спеціальних мистецьких знань щодо основних естетичних понять і категорій; теорії та історії мистецтва; загальної художньо-естетичної інформованості та ерудиції, навички вербального спілкування (Н. Миропольська, В. Розін). Спеціальні графічні вміння архітектора є складним комплексом, що забезпечує успішність проектування та візуалізації результатів. Отже, грамотність архітекторів у сфері мистецтва виходить за межі зображальних, декоративних, просторових, графічних засобів, утворюючи цілісну систему художніх знань, практичного досвіду та методів їхнього застосування у фаховому середовищі.

На ступені *індивідуального художнього пізнання* професійна підготовка майбутніх архітекторів націлена на формування їхньої готовності до виробничої діяльності, умовою чого вбачаємо виховання креативності та

творчих художніх якостей студентів, що передбачає: організацію педагогічних стимулів фахового зростання; розвиток соціально вагомих особистісних якостей; розвивальний характер мистецького навчання; мотивацію саморозвитку та самовдосконалення.

Отже, суб'єктом мистецького навчання постає особистість студента-архітектора як інтегральна цілісність психогенних і соціогенних компонентів, що має розвинену структуру якостей (І. Бех, В. Крутецький, О. Леонтьєв, Г. Костюк, К. Платонов, Я. Пономарьов, Б. Тєплов). Спираючись на ґрунтовні психолого-педагогічні теорії особистості та комплекс вимог до фахівця архітектури, у структурі особистісних якостей виокремимо основний (загальнопрофесійний) та фаховий компоненти. До основної складової відносимо якості, які визначають спрямованість особистості сучасного архітектора, готового творчо працювати в обраній галузі: інтелектуальну, мотиваційно-вольову, соціально-громадянську, морально-етичну, емоційну підструктури. Фахову складову утворюють ті якості, які обумовлюють успішність професійної образотворчої діяльності (естетична, композиційна, креативна підструктури). Акцентуємо на вагомості творчих якостей особистості за синтезом інтелектуальних здібностей та духовних цінностей [2], у формуванні креативності студентів як здатності до творчості та презентації її результатів специфічними художніми засобами (Є. Базилевич, С. Коновець, М. Пічкур), готовності до продукування ідей, оперативного прийняття професійних художніх рішень, здатності до конструктивного мислення й поведінки, пошуку власної манери творення архітектурної композиції, потреби художнього саморозвитку.

Концептуальна ідея цілеспрямованого виховання креативності майбутніх архітекторів засобами мистецтва спрямовує педагогічний процес на особистість студента, забезпечує розвиток духовно-творчого потенціалу, інтелектуальну та моральну свободу, виховання ціннісного ставлення до професії та культури людства, стійке прагнення до саморозвитку й самовдосконалення у художньому пізнанні світу та архітектури. Специфіку творчого методу діяльності архітектора уособлює його професійна компетентність у сфері культури та мистецтва, яка визначає рівень його фахової художньої культури, володіння необхідним багажем художніх знань, умінь і навичок, здатність до їх постійного поповнення та застосування у конкретному виді роботи, професійно вагомі особистісні якості, що становить основу готовності випускників до творчої професійної діяльності та самореалізації у соціальному просторі.

Висновки... Таким чином, розглянуті позиції підтверджують, що професійна підготовка майбутніх архітекторів об'єктивно набуває специфічних рис, що змінює сталі позиції локалізованого набуття художніх знань, вмінь і навичок студентів та вимагає суттєвого оновлення системи неперервної архітектурної освіти відповідно до зростаючих вимог до фахівця, котрий буде здатним творчо розв'язувати соціокультурні та естетичні завдання архітектури у сучасному суспільстві.

Відповідно до теоретичних основ мистецької освіти процес формування готовності архітекторів до професійної діяльності зумовлено синтезом загального, особливого та індивідуального художнього пізнання: по-перше, в її трактуванні як феномену культури у становленні світогляду та художньої культури особистості, здатності до художнього сприйняття у синтезі емоційних та раціональних процесів; по-друге, у фаховій спрямованості навчання як інструменту неперервного професійного зростання, у становленні образотворчої грамотності студентів як передумови їхньої повноцінної участі в універсальному процесі художнього формотворення; по-третє, у вихованні образотворчої креативності студентів, укладанні індивідуальної художньої манери розв'язання професійних завдань.

Використана література:

1. Зязюн І. А. Педагогіка добра: ідеали і реалії / І. А. Зязюн. – К. : МАУП, 2000. – 312 с.
2. Кармазин Ю. И. Творческий метод архитектора: введение в теоретические и методические основы / Ю. И. Кармазин. – Воронеж : Изд-во Воронеж. гос. ун-та, 2005. – 496 с.
3. Кондрацька Л. А. Художня епістемологія культури у вимірі педагогіки / Л. А. Кондрацька. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2002. – 408 с.
4. Падалка Г. М. Педагогіка мистецтва / Г. М. Падалка. – К. : Освіта України, 2008. – 274 с.
5. Рудницька О. П. Педагогіка : загальна та мистецька : навч. посіб. / О. П. Рудницька. – Тернопіль : Навч. книга – Богдан, 2005. – 360 с.
6. Шевченко Г. П. Образне мислення і процес його формування у студентської молоді засобами мистецтва : монографія / Г. П. Шевченко, Н. В. Фунтікова ; Східноукр. нац. ун-т ім. В. Даля. – Луганськ, 2010. – 134 с.
7. Щолокова О. П. Основи професійної художньо-естетичної підготовки майбутнього вчителя / О. П. Щолокова ; МО України ; ІЗМН ; УДПУ ім. М. П. Драгоманова. – К. : ВІПОЛ, 1996. – 172 с.

Кайдановская Е.А.

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПОЗНАНИЯ В ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКЕ АРХИТЕКТОРОВ

В статье рассматривается проблема структуризации теоретических основ художественного компонента содержания архитектурного образования. Профессиональная подготовка архитекторов в высших учебных заведениях представляет собой системную целостность благодаря природному единству общего, особенного и индивидуального

уровней художественного познания: становление мировоззрения и художественной культуры личности в синтезе эмоциональных и рациональных процессов; в профессиональной направленности обучения как инструмента непрерывного профессионального развития; в воспитании художественной креативности студентов.

Ключевые слова: профессиональная подготовка архитекторов, художественное познание, художественная культура, компетентность, креативность.

Kaidanovska Olena

THEORETICAL BASES OF ARTISTIC COGNITION IN THE PROFESSIONAL TRAINING OF ARCHITECTS

In the article there is considered a problem of structuring theoretical bases of artistic component of architectural education's meaning. Important role in architectural education belongs to aesthetic and cultural aspects of students' preparation that form artistic culture, required professional skills, creative experience and creativity.

Professional preparation of architects in higher education institutions becomes systemic integrity due to natural unity of general, special and individual levels of artistic cognition. The first one is represented by processes of general cultural and professionally artistic formation of modern architect's personality. Result of aesthetic education is formation of personality's artistic culture which contains polyartistic erudition; artistic outlook; aesthetic needs, interests, style; professional skills; aesthetic points of view and ideals as precondition of forming future professionals' readiness for creative self-fulfillment within cultural environment.

The degree of special cognition reflects specific of architectural creativity in transforming art and aesthetic experience of culture. Artistic educational activity is considered as a means of search and realization of architectural design and as effective tool for continuous professional development and artistic competence's formation among students. It consists in the fluent possession of universal composition laws and ability to efficiently apply acquired fine art experience in all types of architectural creative work and professional communication.

According to theoretical bases of artistic education, process of forming of architects' readiness for professional activity is caused by synthesis of general, special and individual artistic cognition: firstly, in its interpretation as a phenomenon of culture in the development of personality's outlook and artistic culture, ability for artistic perception in the synthesis of emotional and rational processes; secondly, in education's professional orientation as a tool for continuous professional growth, in formation of students' fine art literacy as precondition for their full participation in the universal process of artistic shaping; thirdly, in bringing up fine art creativity among students, in building individual artistic manner of solving professional tasks.

Keywords: architects' professional education, artistic cognition, artistic culture, competence, creativity.

Подано до редакції 14.03.2017.

УДК 371.15:378.22:378.124.3

© 2017

Коваль П.М.

АКМЕОЛОГІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ У ПРАЦЯХ АКАДЕМІКА І.А. ЗЯЗЮНА

Стаття присвячена розгляду проблеми формуванню педагогічної майстерності майбутніх фахівців на основі вчень академіка І. Зязюна. Висвітлені основні положення щодо важливості людиноцентристської теорії в розвитку суспільно-політичних та економічних відносин. Визначено важливість вищих навчальних закладів у цьому процесі. Акцентовано увагу на мистецькому компоненті як невід'ємній складовій навчально-виховному процесу.

Ключові слова: педагогічна майстерність, професійна підготовка, людиноцентризм, мистецтво.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Сучасний стан соціальної стабільності, економічного розвитку, політичних відносин характеризується високою конкуренцією та нестабільністю серед світових країн. Першочерговою проблемою на сьогодні є економічний розвиток, який визначає передові позиції розвинених держав на міжнародній арені. Світова економіка в сьогоднішніх умовах настільки взаємопов'язана, що існування економіки окремої держави неможливою. Сьогоднішній політичний і економічний стан України є підтвердженням такої ситуації.

Вирішення даної проблеми цілком і повністю належить системі освіти яка постійно знаходиться в пошуку нових шляхів для вдосконалення підготовки майбутніх фахівців різних напрямів діяльності. Тому однією із актуальних проблем вищої освіти є проблема підготовки висококваліфікованих педагогічних працівників, здатних виконати соціальне замовлення – підготувати гармонійно розвинену особистість як одну із важливих складових розвитку суспільства і держави. Тобто, мова іде про педагогічну майстерність саме того, хто забезпечить вирішення даного питання – вихователя, вчителя, викладача.

Формування цілей статті... Мета статті – розкрити важливість вчення академіка І. Зязюна як важливий підхід у вирішенні професійної підготовки майбутніх фахівців різних напрямів діяльності.

Метою сучасної освіти є розвиток якостей особистості, необхідних їй і суспільству для включення в соціально значущу діяльність. Тобто, людина є першочерговим носієм всіх соціально-політичних та економічних процесів в країні та в світовому масштабі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми... Над вирішенням даної проблеми працюють як окремі науковці, так і науково-дослідного інститути. Питанню людиноцентристської політики присвятили свої праці такі науковці як: у філософії – В. Андрущенко, І. Зязюн,